

Ilga kelionė į save

Savo liudijimu apie tai,
kaip pažino Dievą ir ką
teko patirti šioje ieškojimų
kelionėje, su skaitytojais
dalijasi **Gediminas
Kapustavičius**, Kauno
„Kristaus Misijos“ baptistų
bendruomenės pastorius.

Geras vaikas

Kiekviena gyvenimo kelionė susideda iš skirtingų etapų. Savo gyvenimo kelyje aptinku tris reikšmingus posūkius. Pirmasis etapas, apimantis vaikystę ir ankstyvosios brandos metus, galėtų būti charakterizuojamas teigiamais asmenybės bruožais ir pasiekimais: geras bei klusnus vaikas, gabus ir pažangus moksleivis, perspektyvus sportininkas. Ir iš tiesų, viskas ėjosi kaip „sviestu patepta“. Sėkmingai baigiau vidurinę mokyklą, įstojau į Kauno politechnikos institutą, greta puikiai klostėsi dviračių sportininko karjera, kuri tuo metu teikė man daugiausiai džiaugsmo ir vilčių. Gražus, nostalgiją keliantis laikotarpis, kurį primena išlikę nuotraukos, brandos atestatas, varžybų diplomai, medaliai, laikraščių antraštės, ir aišku, sukaupta tam tikra patirtis – gyvenimo pamokos.

Blogas geras vaikas

Antrasis etapas, trukęs apie dešimtmetį, visiškai kitoks: paženklintas nesėkmių ir atskleidžiantis neigiamas mano charakterio savybes – tamsiąją pusę. Jei pradiniam gyvenimo etape buvau geras jaunuolis, deja, vėliau manyje vis ryškiau ėmė skleistis blogas vyrukas. Lūžis įvyko tarnaujant Sovietų sąjungos kariuomenėje. Mama sakydavo, kad po tarnybos kariuomenėje grįžau tarsi „kitas“ žmogus. Nemanau, kad dėl visko kalta kariuomenė, tačiau ta aplinka leido atsiskleisti mano blogam būdui, kuris visada

tūnojo manyje, tiesiog palankiomis aplinkybėmis jo nesimatė. Kažkas tiksliai pastebėjo: „sutikau pavojingą priešą, ir tas priešas esu aš“. Džinas buvo išleistas iš butelio ir sugriovė mano „gero vyruko“ įvaizdį. Mečiau mokslus institute, negrįžau į dviračių sportą, nors giliai širdyje norėjosi tęsti karjerą, pradėjau rūkyti, susidėjau su blogais draugais. Vis dažniau išgirsdavau tarsi vidinį širdies įspėjimą, kad keliauju klaidinga kryptimi – gyvenimas ritasi žemyn. Tas pats verdiktas nuskambėdavo ir iš artimų žmonių lūpų, kuriems, matyt, iš šalies dar geriau matėsi mano klystkeliai. Pykau ant jų ir ant savęs, buvo skaudu: „anksčiau buvau geras, o dabar, matai, jau blogas. Juk aš tas pats žmogus, tiesiog dabar man nesiseka“. Buvo akivaizdu, kad man kažko trūko. Bandžiau keistis, ieškoti savo kelio. Per mažiau nei 10 metų pakeičiau 11 darboviečių. Laikas bėgo, o aš vis blaškiausi. Buvau nusivylęs ir palūžęs. Atrodė, kad priėjau savotišką aklavietę. Nemačiau išeities ir prasmės.

Dievo vaikas

Trečiasis etapas arba lemtingas posūkis mano gyvenime prasidėjo 1996 metais. Tuo

metu gyvenau kartu su savo tėvu. Netikėtai jo kambaryje aptikau knygėlę keistu pavadinimu „Dievo valia tau“. Ėmiau skaityti. Pirmajame skyriuje autorius aprašė savo gyvenimo istoriją, kuri, mano nuostabai, pasirodė kažkuo panaši į manąjį paieškų, nusivylimo ir nesėkmių ruožą, o svarbiausia, jis papasakojo, kaip asmeniškai pažino Kristų ir kaip Kristus pakeitė jo gyvenimą. Knygelėje buvo daug Šventojo Rašto citatų, kurios labai asmeniškai ir gyvai lietė mano širdį. Atrodė, lyg pats Kristus būtų šalia ir kalbėtusi su manimi. Tą akimirką labai aiškiai supratau, ko man trūko gyvenime, ir ko aš ieškojau, pats iki galo to nesuvokdamas. Man reikėjo Dievo! Ir Dievui reikėjo manęs. Supratau, kad Dievas mane myli ir ilgus metus kantriai beldėsi į mano širdį, o aš vis bėgau ir bėgau nuo Jo, kol atsidūriau savo nuodėmių ir klystkelių aklavietėje. Nejučia suklupau ant kelių, išpažinau savo kaltes ir patikėjau savo gyvenimo vairą į Kristaus rankas. Žinau, kad Viešpats man atleido ir nuo tos akimirkos ėmė nuostabiai dirbuotis mano gyvenime: „Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja“ (2 Korintiečiams 5, 17). Mečiau rūkyti, netrukus išgaravo ir kiti žalingi įpročiai, įgijau naujų tikinčių draugų, vėl ėmiau studijuoti institute, tik šį kartą teologiją, atradau savo pašaukimą – tapau pastoriumi, sukūriau šeimą, drauge su žmona auginame tris vaikus. Gyvenimas tapo įdomus, kupinas prasmės ir vilties.

Ieškojau savęs, radau Dievą! Atradęs Dievą, atradau ir save, nes Jis buvo numatęs nuostabų planą mano gyvenimui: „Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, – sako Viešpats. – Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi.“ (Jeremijo 29, 11).

P. S. Nors antrasis gyvenimo etapas paženklintas nesėkmėmis ir klystkeliais, net ir šandien kai kuriuos savo poelgius gėda prisiminti, norėtusi išplėsti šį puslapį iš savo gyvenimo knygos, tačiau be jo nebūčiau suvokęs pačių svarbiausių dalykų: nesu geras žmogus, negaliu pats pasikeisti ir man verkiant reikia Dievo. „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams! Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai“. (Morkaus 2, 17)